

Sygn. akt XII K 86/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wysokińska-Walczak

Protokolant: Tobiasz Deja, Mirosław Grzęda

przy udziale Prokuratora: Wojciecha Peleszok, Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2018 r. i 09 lipca 2018 r.

sprawy **A. S.**, urodzonego (...) w W., syna J. i W. z domu K.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt X K 1653/10 za czyn z art. 284 § 2 k.k., popełniony w dniu 16 czerwca 2000 r., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat próby oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda. Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie X Ka 1283/12 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt VII Ko 3934/16 orzeczono wykonanie zastępczej kary 75 (siedemdziesiąt pięć) dni pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną karę grzywny. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 22 lutego 2017 r. Zastępczą karę pozbawienia wolności orzeczoną w zamian za nieuiszczoną karę grzywny wykonano w dniu 03 lipca 2017 r. w związku z uiszczeniem w całości kary grzywny;

II. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 07 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt V K 1253/06 za czyny:

a) z art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu

10 sierpnia 2005 r., na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) z art. 284 § 2 k.k., popełniony 12 listopada 2004 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w dniach 08 i 09 czerwca 2004 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) z art. 284 § 2 k.k., popełniony w dniu 04 marca 2005 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

e) z ar. 61 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo czekowe (Dz. U. z dnia 11 maja

1936 r. nr 37 poz. 283 z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k., popełniony w dniach 31 maja

2003 r. i 15 września 2003 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

f) z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk, popełniony w dniach 21 maja 2004 r. i 25 czerwca 2004 r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

g) z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk popełniony w okresie od dnia 28 listopada 2007 r. do dnia 5 grudnia 2007 r., na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączone zostały kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzona została kara łączna 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 17 maja 2013 r. w sprawie X Ka 249/13 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Karę pozbawienia wolności wykonywana była w okresie od dnia 16 września 2013 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 30 czerwca 2017 r. w sprawie VIII Kow 1178/17 udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania łącznej kary pozbawienia wolności (której koniec przypadał na dzień 14 marca 2018 r.) , orzekając dwuletni okres próby tj. do dnia 30 czerwca 2019 r.

III. Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 375/12, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 04 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX Ka 539/14 za czyn z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 29 grudnia 2001 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat próby. Na podstawie art. 72§2 kk zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody pokrzywdzonemu w okresie próby przez zapłatę 45 000 zł . Wyrok uprawomocnił się z dniem 04 sierpnia 2014 r.;

IV. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt XII K 74/12, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie II AKa 449/16 za czyny:

a) z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 22 września 1999 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy

pozbawienia wolności;

b) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od 17 listopada 2001 r.

do 23 listopada 2001 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., popełniony w okresie od 9 listopada 2004 r. do 30 lipca 2005 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączone zostały kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzona została kara łączna 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 sierpnia 2005 r. do dnia 26 czerwca 2006 r. Na podstawie art. 46§1 kk orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. Orzeczono o dowodach rzeczowych i kosztach. Skazany odbywał karę pozbawienia wolności od dnia 25 sierpnia 2017 r. do 29 czerwca 2018 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 21 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt III Kow 238/18/uwz warunkowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary pozbawienia wolności wyznaczając skazanemu dwuletni okres próby. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 29 czerwca 2018 r.

orzeka:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., 89 § 1a i § 1b k.k. **łączy karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres 5 (pięciu) lat**, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt X K 1653/10 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie

X Ka 1283/12, **karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 07 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt V K 1253/06, **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres 5 (pięciu) lat**, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 375/12, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 04 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX Ka 539/14, **karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**, orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt XII K 74/12, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie II AKa 449/16 i przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, **wymierza skazanemu A. S. karę łączną 5 (pięciu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

2. na podstawie 576 § 1 k.p.k. stwierdza, że w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

3. na podstawie art. 82 § 2 k.k., art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- XII K 74/12 od dnia 30 sierpnia 2005 r. do dnia 26 czerwca 2006 r. oraz od dnia 25

sierpnia 2017 r. do dnia 29 czerwca 2018 r.,

- V K 1253/06 od dnia 16 września 2013 r. do dnia 30 czerwca 2017 r.;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego S. P. kwotę 288 (dwieście osiemdziesiąt osiem) złotych powiększona o stawkę Vat tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości skazanego A. S. od ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt XII K 86/18

UZASADNIENIE

W dniu 24 kwietnia 2018 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynęło pismo z Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie o możliwości zajęcia warunków do wydania wyroku łącznego wobec skazanego A. S..

Na rozprawie w dniu 9 lipca 2018 r. Prokurator wniósł o wydanie wyroku łącznego w oparciu o przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. i połączenie kar wymierzonych skazanemu w sprawach o sygn. akt X K 1653/10, V K 1253/06, IV K 375/12, XII K 74/12 i wymierzenie kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności. Obrońca natomiast wniósł o wydanie wyroku łącznego na podstawie orzeczonych kar podlegających połączeniu na zasadzie absorpcji. oraz o zasądzenie kosztów obrony z urzędu.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, co następuje:

A. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie** z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie o **sygn. akt II K 3866/00** za czyn z art. 204 § 2 d. k.k., popełniony w dniu 07 sierpnia 1991 r., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby i na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązano do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego W. K. przez wpłacenie kwoty 10 000 zł w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. Wyrok uprawomocnił się z dniem 11 marca 2005 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie o sygn. akt II Ko 232/06 zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 17

października 2006 r. Karę pozbawienia wolności wykonano w całości od dnia 8 grudnia 2006 r. do dnia 8 grudnia 2007 r.;

2. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie** z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie o **sygn. akt VII K 1587/04** za czyn z art. 284 § 2 k.k., popełniony w dniu 09 grudnia 2002 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązano do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej przez wpłacenie kwoty 130 000 zł. Wyrok uprawomocnił się z dniem 20 kwietnia 2005 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie o sygn. akt VII Ko 943/05 zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 12 maja 2006 r. Karę pozbawienia wolności wykonano w całości od dnia 26 czerwca 2006 r. do dnia 8 grudnia 2006 r. oraz od 8 grudnia 2007 r. do dnia 25 lutego 2008 r.;

3. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie** z dnia 21 września 2006 r. w sprawie o **sygn. akt V K 1461/06** za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od 20 grudnia 2002 r. do przełomu września / października 2004 r., na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 (czterech) lat próby. Na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązano do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego przez wpłacenie kwoty 50 000 zł w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku. Orzeczono o dowodach rzeczowych. Wyrok uprawomocnił się z dniem 30 września 2006 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 3 stycznia 2011 r. w sprawie o sygn. akt V Ko 865/10 zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 28 marca 2011 r. Postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie sygn. akt II AKz w 581/12 warunkowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary pozbawienia wolności i ustanowiono mu okres próby do dnia 22 maja 2014 r. Karę pozbawienia wolności wykonywano w okresie od dnia 4 lipca 2011 r. do dnia 22 maja 2012 r.

4. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia** z dnia 17 listopada 2006 r. w sprawie o **sygn. akt V K 1706/06** za czyny:

a) z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 8 maja 2003 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w dniu 7 kwietnia 2004 r., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączone zostały kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzona została kara łączna 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczono obowiązki naprawienia szkody na podstawie art. 46§1 kk. Orzeczono o dowodach rzeczowych. Wyrok uprawomocnił się z dniem 24 listopada 2006 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 sierpnia 2008 r. w sprawie XI Wz 526/08 warunkowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary pozbawienia wolności i wyznaczono mu okres próby do dnia 21 sierpnia 2010 r. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 29 sierpnia 2008 r. Karę pozbawienia wolności wykonywano w okresie od dnia 25 lutego 2008 r. do dnia 22 kwietnia 2008 r.

5. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie** z dnia 1 marca 2012 r. w sprawie o **sygn. akt VIII K 638/11** za czyn z art. 284 § 1 k.k., popełniony w okresie od 26 czerwca 2009 r. do 28 sierpnia 2009 r., na karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Wyrok nakazowy uprawomocnił się z dniem 19 września 2012 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. VIII Ko 530/16 zamieniono orzeczoną karę grzywny na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) dni. Postanowienie uprawomocniło się 14 września 2016 r. W dniu 20 lutego 2017 r. zarządzono zmniejszenie kary zastępczej pozbawienia wolności do 39 (trzydziestu dziewięciu) dni. Zastępczą karę pozbawienia wolności wykonano od dnia 30 czerwca 2017 r. do dnia 4 lipca 2017 r.

6. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie** z dnia 13 września 2012 r. w sprawie o **sygn. akt X K 1653/10** za czyn z art. 284 § 2 k.k., popełniony w dniu 16 czerwca 2000 r., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat próby oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda. Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. akt X Ka 1283/12 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt VII Ko 3934/16 orzeczono wykonanie zastępczej kary 75 (siedemdziesiąt pięć) dni pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną karę grzywny. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 22 lutego 2017 r. Zastępczą karę pozbawienia wolności orzeczoną w zamian za nieuiszczoną karę grzywny wykonano w dniu 3 lipca 2017 r. w związku z uiszczeniem w całości kary grzywny;

7. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia** z dnia 07 grudnia 2012 r. w sprawie o **sygn. akt V K 1253/06** za czyny:

a) z art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 10 sierpnia 2005 r., na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) z art. 284 § 2 k.k., popełniony 12 listopada 2004 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w dniach 08 i 09 czerwca 2004 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) z art. 284 § 2 k.k., popełniony w dniu 04 marca 2005 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

e) z art. 61 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo czekowe (Dz. U. z dnia 11 maja 1936 r. nr 37 poz. 283 z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k., popełniony w dniach 31 maja 2003 r. i 15 września 1993 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

f) z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w dniach 21 maja 2004 r. i 25 czerwca 2004 r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

g) z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 28 listopada 2007 r. do dnia 5 grudnia 2007 r., na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączone zostały kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzona została kara łączna 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 17 maja 2013 r. w sprawie X Ka 249/13 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Karę pozbawienia wolności wykonywana była w okresie od dnia 16 września 2013 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 30 czerwca 2017 r. w sprawie VIII Kow 1178/17 udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania łącznej kary pozbawienia wolności (której koniec przypadał na dzień 14 marca 2018 r.), orzekając dwuletni okres próby tj. do dnia 30 czerwca 2019 r.

8. **Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie** z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie o **sygn. akt IV K 375/12**, zmienionej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 04 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX Ka 539/14 za czyn z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 29 grudnia 2001 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat próby. Na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody pokrzywdzonemu w okresie próby przez zapłatę 45 000 zł . Wyrok uprawomocnił się z dniem 4 sierpnia 2014 r.;

9. **Sądu Okręgowego w Warszawie** z dnia 14 lipca 2016 r. w sprawie o **sygn. akt XII K 74/12**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie II AKa 449/16 za czyny:

- a) z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 22 września 1999 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- b) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od 17 listopada 2001 r. do 23 listopada 2001 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- c) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., popełniony w okresie od 9 listopada 2004 r. do 30 lipca 2005 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączone zostały kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzona została kara łączna 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 sierpnia 2005 r. do dnia 26 czerwca 2006 r. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. Orzeczono o dowodach rzeczowych i kosztach. Wyrok uprawomocnił się z dniem 16 czerwca 2017 r. Skazany odbywał karę pozbawienia wolności od dnia 25 sierpnia 2017 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 21 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt III Kow 238/18 warunkowo zwolniono skazanego z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 29 czerwca 2018 r.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd oparł na podstawie akt w/w spraw, karty karnej (k. 102-103, 144-146), opinii o skazanym (k. 50), obliczenia kary (k. 72, 98), informacji o pobytach (k. 51-53, 55-57v) oraz odpisów i kopii wyroków (k. 14-15, 26-30, 61-61v, 65-65v, 67-67v, 71-71v, 74, 75, 81-81v, 97-97v, 100-100v), odpisów postanowień (k.112-113,153-154), kserokopii świadectwa zwolnienia (k.142-143).

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

W pierwszej kolejności należało wskazać, iż z dniem 1 lipca 2015 r. weszła w życie nowela przepisów kodeksu karnego, która w sposób radykalny zmieniła regulacje odnoszące się do instytucji wyroku łącznego - zmianie uległy m.in. przepisy określające zasady łączenia kar. Ustawodawca odszedł od konstrukcji zbiegu przestępstw (dotychczasowy art. 85 k.k.) na rzecz zasady łączenia kar podlegających wykonaniu (art. 85 § 2 k.k. po nowelizacji).

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), przepisów rozdziału IX w znowelizowanym z dniem 1 lipca 2015 r. kształcie, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie nowelizacji.

Podzielić należy pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach, iż „w myśl art. 19 ust. 1 in fine noweli z dnia 20 lutego 2015 r., przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu mogą znaleźć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy gdy zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu”. Oceny czy zachodzi potrzeba, o której mowa, należy oczywiście dokonywać według przepisów w nowym brzmieniu. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 1 lipca 2015 r. z jedną, albo większą liczbą kar orzeczonych prawomocnie przed tą datą, wówczas należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć, czy stosować dalej przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9.06.2016 r., sygn. akt II AKa 190/16).

Wobec A. S. w dniu 14 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. XII K 74/12 został wydany prawomocny wyrok, zatem po nowelizacji przepisów w zakresie wyroku łącznego, które weszły w życie dnia 1 lipca 2015 r. W związku z powyższym Sąd był zobligowany do zbadania czy zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego wobec skazanego zarówno na „starych” jak i na obowiązujących przepisach.

W pierwszej kolejności, Sąd zbadał sytuację skazanego w omawianym zakresie na bazie przepisów sprzed nowelizacji.

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k., wydanie wyroku łącznego jest możliwe wówczas, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej wobec osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Warunki te określa przede wszystkim przepis

art. 85 k.k., w myśl którego karę łączną orzeka się, jeśli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Zawarty w art. 85 k.k. zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa. Oznacza to w szczególności, iż w sprawie o wydanie wyroku łącznego sąd nie jest uprawniony do łączenia kar zgodnie ze wskazaniami skazanego, ani też takich, które w danej konfiguracji są dla niego najkorzystniejsze, ale powinien brać pod uwagę, stosownie do materialnoprawnych regulacji art. 85 k.k., ciągi przestępstw pozostających w realnym zbiegu zamykane kolejnymi wyrokami skazującymi. Sąd działa w tym przedmiocie z urzędu, niezależnie od wniosku skazanego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., sygn. akt I KZP 36/04).

Nadto należy wskazać, iż zgodnie ze starym stanem prawnym - treścią art. 92 k.k. - wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo części wykonane.

Pierwszym chronologicznie wyrokiem wydanym wobec A. S. jest wyrok z dnia 3 marca 2005 r. sygn. akt II K 3866/00 (pkt 1). Przed tym wyrokiem w/w popełnił również inne czyny, za które został skazany w sprawach:

- o sygn. akt VII K 1587/04 na karę pozbawienia wolności - pkt 2;
- o sygn. akt V K 1461/06 na karę pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem - pkt 3;
- o sygn. akt V K 1706/06 na karę pozbawienia wolności - pkt 4 a i b;
- o sygn. akt X K 1653/10 na karę pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem - pkt 6;
- o sygn. akt V K 1253/06 na karę pozbawienia wolności - pkt 7 b, c, e i f;
- o sygn. akt IV K 375/12 na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania - pkt 8;
- o sygn. akt XII K 74/12 na karę pozbawienia wolności - pkt 9 a i b.

Zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. (w „starym” brzmieniu) Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając 15 lat w przypadku kary pozbawienia wolności. Dodatkowo na podstawie art. 89 k.k. przy zbiegu obejmującym kary z pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może w wyroku łącznym warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k.

Wartym wskazania jest, że art. 4 § 1 k.k. w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstw i czasem wydania rozstrzygnięcia o karze łącznej (w wyroku łącznym, jak w wyroku skazującym). Orzecznictwo w tym zakresie ukształtowało się na gruncie art. 89 § 1a k.k., który wszedł w życie dnia 8 czerwca 2010 r. Przepis ten dopuścił możliwość łączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania i orzeczenia w ich miejsce bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Przed tą datą powszechnie przyjmowano w orzecznictwie, że w sytuacji, gdyby po połączeniu takich kar nie wystąpiły warunki do orzeczenia warunkowego zawieszenia kary łącznej, brak jest podstaw do łączenia takich kar ponieważ nie ma przesłanek do wymierzenia kary łącznej. Po wejściu w życie art. 89 § 1a k.k. przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że nowa regulacja – na mocy art. 4 § 1 k.k. – ma zastosowanie tylko do kar orzeczonych za czyny popełnione po dniu 7 czerwca 2010 r. (vide wyroki np.: Sądu Najwyższego z dnia 8.11.2011r., sygn. akt IV KK 171/11, Sądu Najwyższego z dnia 13.04.2011 r., sygn. akt IV KK 39/11).

Mając na uwadze natomiast treść art. 69 k.k. (w „starym brzmieniu”) sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej

jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Nie jest to jednak jedyny warunek do zastosowania warunkowego zawieszenia. Zgodnie bowiem z treścią § 2 cytowanego przepisu, zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Gdy mowa o postawie sprawcy, chodzi o jego postawę życiową, która może być oceniana generalnie jako bardziej lub mniej pozytywna albo negatywna. Jeżeli chodzi o zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa, to należy mieć na uwadze przede wszystkim jego stosunek do popełnionego przestępstwa i do pokrzywdzonego, gotowość jego przeproszenia, naprawienia wyrządzonej szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, szczerze przyznanie się do popełnionego czynu, skruchę. Na podstawie wskazanych powyżej kryteriów sąd decydując się zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności musi dojść do pozytywnej konkluzji, że cele kary wobec sprawcy zostaną osiągnięte (vide: Violetta Konarska-Wrzošek (red), Komentarz do art. 66 i 69 Kodeksu karnego, stan prawny 02 lipca 2016 r., źródło LEX).

W tym miejscu należy również wskazać, że w treści przepisu art. 69 § 2 k.k. nie wymieniono wszystkich okoliczności, które podlegają ocenie przy podejmowaniu decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary; okoliczności te nie mają zatem charakteru wykazu "zamkniętego", a przekonuje do takiego stwierdzenia użycie zwrotu: "przede wszystkim" (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., sygn. akt II KK 246/10).

Na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2002 r., sygn. akt II AKa 267/01).

W opinii o skazanym przesłanej z Zakładu Karnego w Ż. wskazano, że z wywiadu środowiskowego z dnia 12 października 2017 r. wynika, że A. S. jest rozwiedziony; natomiast z byłą żoną nadal mieszka i tworzy z nią związek nieformalny. Ma jedno, dorosłe już, dziecko. Wykształcenie średnie techniczne. Utrzymuje się z emerytury. Była żona skazanego wypowiada się o osadzonym pozytywnie. W miejscu zamieszkania posiada dobrą opinię.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej oceniono w całokształcie na dobre. Nie karany dyscyplinarnie, sześć razy nagradzany kodeksowo za dobre zachowanie oraz właściwe wywiązywanie się z obowiązków pracowniczych. W Areszcie Śledczym W. (...) w okresie od listopada 2017 r. do stycznia 2018 r. pracował nieodpłatnie jako sprząający oddział mieszkalny, z obowiązków pracowniczych wywiązywał się właściwie. Po przetransportowaniu do Zakładu Karnego w Ż. w dniu 11 stycznia 2018 r. nie jest zatrudniony z uwagi na stan zdrowia. Wobec położonych prezentuje postawy regulaminowe. W gronie współosadzonych funkcjonuje dobrze. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Ustalony w zakładzie karnym porządek wewnętrzny i obowiązujący regulamin przestrzega w stopniu dobrym. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym. Skazany nie jest osobą zdiagnozowaną jako uzależniona od alkoholu, środków odurzających. Nie przejawia skłonności do zachowań agresywnych i autoagresywnych. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Nie jest objęty nauczaniem. Nie uczestniczy w systemie przepustkowym. Chętnie uczestniczy w zajęciach kulturalno-oświatowych organizowanych przez administrację. Czas wolny spędza głównie na zajęciach własnych w celi mieszkalnej. Kontakt zewnętrzny utrzymuje głównie z byłą żoną, synem w formie korespondencji i rozmów telefonicznych. Dotychczas w zakładzie karnym nie był odwiedzany. Relacje rodzinne skazany określa jako dobre. Od najbliższych otrzymuje wsparcie w formie paczek. Osadzony wobec popełnionego przestępstwa jest deklaratywnie krytyczny. Sąd orzekł wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia w trybie art. 46 § 1 k.k. Skazany deklaruje, że wywiązuje się z tego obowiązku, natomiast nie przedstawił dokumentów potwierdzających ten fakt. Postępy w procesie resocjalizacji skazanego należy określić jako umiarkowane. Po opuszczeniu zakładu karnego powróci jak podaje do miejsca stałego zamieszkania i będzie utrzymywał się z emerytury.

Sąd nie dostrzegł podstaw do zastosowania wobec skazanego A. S. warunkowego zawieszenia wykonania kary w omawianej konfiguracji połączenia ciągiem orzeczonych kar. Przede wszystkim należy wskazać, że w/w był wielokrotnie karany głównie za przywłaszczenia i oszustwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania i ustalenia, zdaniem Sądu przesłanki do warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności nie zostały spełnione. Z tych względów oraz z uwagi na fakt, że czyny, za które A. S. został skazany wyrokami podlegającymi łączeniu (których dopuścił się przed datą pierwszego chronologicznie wydanego wyroku w dniu 3 marca 2005 r.) zostały popełnione przed wprowadzeniem do kodeksu karnego przepisu 89 § 1a k.k. a ponadto pierwszy co do nich wyrok skazujący zapadł również po 8 czerwca 2010 r. (jak i kolejne trzy) – zgodnie ze wskazanym wyżej, ugruntowanym orzecznictwem – nie było podstawy do wymierzenia kary łącznej w omawianej konfiguracji.

W sytuacji wielości czynów i zapadłych wyroków *in concreto* możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Zawsze jednak przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią i dalszą grupę przestępstw, wyjściowym punktem odniesienia będzie ów chronologicznie pierwszy wyrok, zamykający niejako kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2008 r., sygn. akt IV KK 195/08, OSNwSK 2008/1/2416). I tak: kontynuując rozważania dotyczące wydania wyroku łącznego wobec A. S. na podstawie „starych” przepisów, Sąd dostrzegł możliwość – pomimo braku przesłanek połączenie kar orzeczonych za przestępstwa wyżej opisane (w pkt 1-3, 4 a i b, 6, 7 b, c, e i f, 8 oraz 9 a i b) – utworzenia ciągu na bazie kolejnego chronologicznie wydanego wyroku, czyli w sprawie o sygn. akt V K 1253/06 (pkt 7) z dnia 7 grudnia 2012 r. Przed tą datą a po dacie 3 marca 2005 r. A. S. popełnił czyny, za które został skazany na kary pozbawiania wolności w sprawach:

- o sygn. akt V K 1253/06 na karę pozbawiania wolności - pkt 7 a, d i g;
- o sygn. akt XII K 74/12 na karę pozbawiania wolności - pkt 9 c.

Należy jednak wskazać, że w obu wyrokach orzeczono kary również za inne przestępstwa (nie wchodzące w skład w/w ciągu) co w konsekwencji spowodowało orzeczenia o karach łącznych. Wprowadzając zatem do obrotu prawnego wyroku łącznego w omawianym kształcie, skutkowałoby rozwiązaniem kar łącznych orzeczonych w sprawach opisanych w punkcie 7 i 9. Skazany zatem musiałby odbyć (pomijając zaliczenia) oprócz „nowego” wyroku łącznego również sumę jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych za poszczególne czyny nie objęte tym wyrokiem. Takie rozwiązanie byłoby dla niego mniej korzystne niż wydanie wyroku na przepisach po nowelizacji, tym bardziej, że Sąd nie zastosowałby pełnej absorpcji przy wymiarze kary (motywy wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia).

Mając na uwadze nowelizację kodeksu karnego obowiązującą od 1 lipca 2015 r., Sąd zauważył możliwość wydania wyroku łącznego na obecnych przepisach. Na rozprawie w dniu 9 lipca 2018 r. zarówno Prokurator jak i obrońca skazanego wnieśli o wydanie wyroku łącznego na podstawie „nowego” stanu prawnego.

Zgodnie z obowiązującą treścią art. 85 § 1 k.k. – jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie karty tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Natomiast § 2 stanowi, że podstawą kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu (z zastrzeżeniem art. 89 k.k.) w całości lub w części kary lub kary łączne orzeczone za przestępstwa o którym mowa w § 1.

Jak wynika z akt częściowych oraz ze zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji dotyczącej odbytych przez A. S. orzeczonych wobec niego kar, skazany do chwili wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie nie odbył w całości bądź w części kar orzeczonych wyrokami w sprawach o sygn. akt X K 1653/10 (pkt 6), V K 1253/06 (pkt 7), IV K 375/12 (pkt 8) oraz XII K 74/12 (pkt 9). Mając powyższe na uwadze, zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami zaszyły zatem przesłanki do utworzenia ciągu obejmującego kary pozbawienia wolności orzeczone w/w wyrokami, co również nie zostało zakwestionowane przez Prokuratora oraz obrońcę skazanego.

Z treści art. 86 § 1 k.k. wynika, że Sąd wymierza karę łączną pozbawiania wolności w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczając 20 lat pozbawienia wolności. Art. 89 k.k. wskazuje, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej

w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Należy w tym miejscu jeszcze raz powtórzyć treść art. 89 § 1a k.k. zgodnie z którym, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Natomiast § 1b cytowanego przepisu wskazuje, że przy orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, Sąd przyjmuje, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Mając powyższe na uwadze, już sam fakt najniższych „widełek” wymiaru kary jakie mógłby orzec Sąd przy tej konfiguracji połączenia tj. 4 lata i 6 miesięcy wyklucza możliwość zastosowania wobec skazanego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Z tych względów zgodnie z obowiązującym przepisem art. 89 § 1a k.k. należało przeliczyć orzeczone wobec skazanego kary pozbawienia wolności wydane w zawieszeniu (podlegające łączeniu) na okres pozbawiania wolności bez warunkowego zawieszenia.

Wydając wyrok łączny, Sąd nie był zobligowany do analizy okoliczności, które wpłynęły na wysokość orzeczonych kar za poszczególne przestępstwa, jest natomiast zobowiązany do zbadania czy, a jeśli tak, to jaki ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy zachodzi między czynami objętymi wyrokami opisanymi w punktach 6-9. Określając wymiar kary łącznej Sąd, przy uwzględnieniu zachowania skazanego po popełnieniu przestępstw, wcześniejszą i późniejszą karalność a także uwzględniając opinię z jednostki penitencjarnej, miał na uwadze, aby wymiar tej kary był tak wyważony, by orzeczona kara spełniła wobec wyżej wymienionego swój cel.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi między osądzonymi czynami, przy czym relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski jest związek przedmiotowo - podmiotowy łączący te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 r., sygn. akt II AKa 63/01). Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, przez związek przedmiotowo – podmiotowy przyjmuje się podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich (vide: wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z 2 lipca 1992 r., sygn. akt II AKr 117/92).

Zauważyć należy, że A. S. - biorąc pod uwagę czyny objęte przedmiotowym wyrokiem łącznym – na przestrzeni ok. ośmiu lat popełnił 12 przestępstw, za które został skazany czterema wyrokami. Rozpiętość czasowa ich popełniona jest zatem znaczna co wyklucza zdaniem Sądu połączenie orzeczonych wobec w/w kar na zasadzie pełnej absorpcji. Niemniej jednak Sąd zauważył również brak nadzwyczajnej sytuacji procesowej i potrzeb w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej - uzasadniającej wymierzenie w/w kary łącznej na zasadzie kumulacji.

Czyny popełnione przez skazanego godzą głównie w te samo dobro prawem chronione – przestępstwa przeciwko mieniu, ale A. S. został również skazany za przestępstwo z ustawy Prawo czekowe oraz przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu. Zdaniem Sądu w sprawie zachodzi dość bliski związek przedmiotowy - uzasadniający połączenie orzeczonych wobec w/w kar na zasadzie pełnej absorpcji, a także brak jest nadzwyczajnej sytuacji procesowej i potrzeb w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej - uzasadniającej wymierzenie w/w kary łącznej na zasadzie kumulacji.

Na marginesie należy wskazać, że kara łączna w wyroku łącznym nie musi tworzyć sytuacji korzystniejszej dla skazanego od istniejącej, nim zostanie orzeczona (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 stycznia 2009r., sygn. akt II AKa 207/08, wyrok z dnia 4 października 2000 r., sygn. akt II AKa 175/00). Zgodnie z poglądem przyjętym w doktrynie i orzecnictwie, kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej liczby przestępstw (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2008 r., sygn. akt II AKa 198/08).

A. S. ostatnie przestępstwo jakiego się dopuścił (za które został skazany) popełnił w okresie czerwca-sierpnia 2009 r. zatem ok. 9 lat temu. Nie bez znaczenia jest również fakt, że skazany od tego czasu do chwili obecnej nie przebywał ciągle w warunkach izolacji. W ocenie Sądu tak długi okres uzasadnia przypuszczenie, że A. S. nie powróci ponownie na drogę przestępstwa a w jego osobowości zaszły trwale zmiany. Taka postawa i pozytywne zachowanie skazanego nie przemawiają za orzeczeniem kary łącznej na zasadzie kumulacji lub do kary zbliżonej do górnej granicy, a o co wnioskował prokurator.

W opinii z Zakładu Karnego, w którym przebywa A. S. wskazano, że jego zachowanie w warunkach izolacji jest dobre. Nie był karany dyscyplinarnie, sześć razy nagradzany. Nie stwierdzono nałogów, ani agresywnych zachowań. Pozytywna postawa skazanego została również zauważona przez sąd penitencjarny, który zarówno w sprawie o sygn. akt V K 1253/06 (pkt 7) jak i o sygn. akt XII K 74/12 udzielił mu przedterminowego warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 czerwca 2018 r. Sąd wskazał, że postawa skazanego A. S. podczas pobytu w zakładzie karnym pozwala na wysnucie wniosku, że zmiany jakie zaszły w osobowości skazanego świadczą o spełnieniu celów wychowawczych kary. Pozwala to sądzić, że pomimo niewykonania pozostałej do odbycia części kary pozbawienia wolności, skazany będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Ponadto Sąd wskazał, że z wywiadu sporządzonego przez Wydział Prewencji Komisariatu Policji w W. - (...) z dnia 7.05.2018 r. wynika, że skazany podczas przepustek w odbywaniu kary a następnie po opuszczeniu zakładu karnego zachowywał się bez zastrzeżeń. Podjął pracę i był bardzo pomocny w opiece nad 95 - letnią matką jego byłej żony. W uzasadnieniu postanowienia sąd penitencjarny podniósł również, że skazany przedmiotowych przestępstw dopuścił się prowadząc działalność gospodarczą a obecnie znajduje się już na emeryturze. Systematycznie komornik potrąca mu z emerytury należności na rzecz osób pokrzywdzonych a do końca kary pozostało skazanemu nieco ponad 4 miesiące.

Sąd Okręgowy określając rozmiar kary łącznej pozbawienia wolności utworzonego ciągu (pkt 6-9), miał z jednej strony na względzie najwyższą z kar w sprawach (tj. kara łączna 4 lat i 6 lat pozbawienia wolności), sumę kar za poszczególne czyny objęte tym ciągiem (tj. 8 lat pozbawienia wolności) oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w w/w sprawach. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż adekwatne będzie wymierzenie skazanemu kary 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Należy w tym miejscu wskazać, że pomimo zamiany wyroków w zawieszeniu na karę bezwzględną pozbawienia wolności, przy tak orzeczonym wymiarze kary, wydanie wyroku łącznego na „nowych” przepisach we wskazanej konfiguracji stanowi korzystniejszą sytuację dla skazanego aniżeli przy zastosowaniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją. Zdaniem Sądu wymierzona kara łączna stanowić będzie prawidłową i całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą oraz celową – z punktu widzenia prewencyjnego – reakcją na popełnione przez niego czyny. Tak orzeczona kara łączna odzwierciedla dyrektywy wymiaru kary łącznej w odniesieniu do poczynionych ustaleń dotyczących A. S., a jednocześnie jest w stanie najpełniej osiągnąć swój cel.

Nadto na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawach opisanych w pkt 7 i 9 - objętych niniejszym wyrokiem łącznym.

O kosztach obrony z urzędu Sąd orzekł w oparciu o art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z kwotę 288 złotych plus VAT – tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.